

เพชรสีเพลิง

บทที่ 39

คำแรกที่เผด็จพูดเมื่อป๋นรสีต่อสายโทรศัพท์ถึงเขาได้ก็คือ

“เมื่อคืนนี้คุณมาที่บ้านผมหรือเปล่า”

“คะ... อะไรนะ...”

ชายหนุ่มย้ำคำถามเดิม

“เปล่านี้คะ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบ้านคุณเผด็จอยู่ที่ไหน”

ชายหนุ่มถอนใจ “มีคนเห็นรถคุณที่บ้านผมเมื่อคืนนี้”

เธอหัวเราะ “เป็นไปไม่ได้...” พูดแล้วก็หยุดชะงัก นึกขึ้นได้ว่าอะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น อย่างไรก็ตามแต่ตัวเธอเอง ที่จู่ๆ ก็หายออกจากงานไปตื่นขึ้นที่ลานจอดรถที่ไหนก็ไม่รู้

“เมื่อคืนคุณเผด็จไปทำงานแสดงเพชรหรือเปล่าคะ”

“เปล่าครับ ผมมีธุระอื่น...”

ถ้าอย่างนั้น ใครฝากดอกกุหลาบไปให้เธอ แกล้งให้เธอวิ่งตามหา...

“คุณสัม... ผมไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ว่าเมื่อคืนนี้มีคนเข้ามาในบ้าน เปิดตู้เซฟเอาของของพ่อผมไปแล้วกล้องโทรทัศน์บันทึกภาพรถคุณไว้ พยายามเห็นก็ निकออก พูดว่าเขาเห็นรถสปอร์ตสีเหลืองคันนี้ชลอมเหมือนจะจอดแล้วผ่านไป... พ่อผมโกรธมาก...”

กั้ววานจริงจิงวิตกกังวลในเสียงเล่า ทำให้หญิงสาวต้องร้องออกมา “อะไรกันคะ สัมเปล่านะ”

ชายหนุ่มถอนใจหนักๆ “ผมเชื่อ มันอาจจะเป็นเรื่องบังเอิญรถเหมือนคุณสัมไม่ใช่มีเพียงคันเดียว ผมได้แต่หวังว่าพ่อจะฟังและไม่ทำให้กลายเป็นเรื่องใหญ่”

“สัมไม่ได้ไปไหนจริงๆ นะคะ สัมไม่รู้จึกบ้านคุณเผด็จแล้วจะขับรถไปที่นั่นได้อย่างไร”

“พ่อบอกว่าเมื่อคืนนี้คุณสัมหายไปจากงานก่อนที่งานจะเลิก”

“เมื่อคืนนี้...” เธอตั้งท่าจะเล่าแต่แล้วก็เงียบ

ไม่รู้ว่าพูดอย่างไรเขาจึงจะเชื่อ ก็เธอเองยังไม่เชื่อเลยว่าเรื่องแปลกพิลึกนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเธอเอง....

ชิปไตยเพิ่งวางโทรศัพท์ ลูกสาวก็เคาะประตูแล้วเปิดเข้ามาด้วยสีหน้าไม่สบายใจ เขาพูดเจือหัวเราะสะใจ “ตกลงจิง มีคนล้วงคองูเห่า ใครก็ไม่รู้เข้าไปขโมยของของเจ้าเผด็จ”

“พ่อรู้ได้ยังไงคะ”

“คุณยงเพิ่งวางสายเดี๋ยวนี้เอง”

หญิงสาวมีสีหน้าเครียดขริ้ม วางห่อผ้าลงบนโต๊ะตรงหน้าบิดา “นี่ของพ่อหรือเปล่าคะ”

ชิปไตยคลี่ผืนผ้าออกดูอย่างแปลกใจ พ่อเห็นก็นัยน์ตาลุกวาว

“สัมเอามาจากไหน”

“วางอยู่ในรถสัมคะ”

อีกฝ่ายหันไปเปิดลิ้นชักโต๊ะหยิบกล่องสองขยายขนาดเล็กขึ้นมาทันที ชั่ววูบที่มองสำรวจสีหน้าก็เป็นสีเข้มขึ้นด้วยความพอใจ

“งามเหลือเกิน ของแท้ตั้งเดิมไม่ต้องสงสัยเลย”

อีกครู่เขาก็เงยหน้าขึ้นมองลูกสาว “ของใครกันละนี่”

ป๋นรสีทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“สัมก็ไม่รู้คะพ่อ มีคนเอามาวางไว้ในรถสัม”

ชิปไตยจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ เธอจึงเล่าออกมาทั้งหมดด้วยน้ำเสียงวิตกกังวล

เขาก็หันมาลงจรดเบ้าตามองผ่านเลนส์กระจกขยายอีกครั้ง

“ใช่แล้ว พระของเจ้าเผด็จ องค์เดียวกับที่พ่อเคยไปดูแล้วขอซื้อแต่มันไม่ให้มันแหละ หนอย ตอนนั้นมันยั่วพ่อทำเป็นจะขายแกล้งให้เราขึ้นราคาให้ที่ละล้านสองล้านแต่ที่สุดมันก็ไม่ยอมขายอยู่ดี”

“เป็นพระของคุณเผด็จจริงๆ หรือคะ” น้ำเสียงเธอทุกระหือนเป็นที่สุด

“ใช่” ชิปไตยคิดปะติดปะต่อเรื่องขึ้นมา “ใครคงตั้งใจขโมยรถสัมแล้วไปเปิดตู้เซฟเจ้าเผด็จ แต่บังเอิญทำพระองค์นี้ตกไว้เห็นคุณยงบอกว่าของมีค่าหายไปมากพอดู เจ้านั้นคงไม่รู้ว่าพระองค์นี้ตกอยู่ที่เรา”

“แล้วทำไมเขาต้องเอาตัวสัมไปด้วยล่ะคะ ถ้าจะไปขึ้นบ้านคนอื่น ไปคนเดียวไม่ดีกว่าหรือ”

ลูกสาวของเขาสวย เจ้านั้นอาจจะคิดกลัวกราย หรือไม่เช่นนั้นก็หวังจับตัวเธอไปเรียกค่าไถ่ ชิปไตยคาดเดาแต่ไม่อยากให้อีกฝ่ายตระหนักตกใจจึงไม่ได้พูดออกมา

หรืออีกเหตุผลหนึ่งที่ป๋นรสีถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยจะเป็นเพราะเธอเข้าไปเกี่ยวข้องกับเผด็จจนเป็นที่รู้เห็น เขาไม่อาจคาดเดา

ได้ว่าเผด็จและเผด็จเกี่ยวข้องกับคนประเภทไหนบ้าง แต่ในโลก
ทุกวันนี้อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น

“พ่อว่ามันคงตั้งใจจะขโมยรถสัมด้วย”

“แต่ในที่สุดก็ไม่ได้เอาไปนี่คะพ่อ”

“มันอาจจะเปลี่ยนแผนเพราะว่าได้ของมากพอแล้ว ไม่คุ้มที่จะ
ทำร้ายสัมก็เลยพาสัมไปปล่อยไว้ก็ได้”

เมื่อไม่มีเหตุผลอื่น ปันรสีจึงจำต้องเชื่อ

“ถ้าอย่างนั้นก็คืนพระเขาไปเถอะคะพ่อ แสดงความบริสุทธิ์ใจ
ให้เขาเห็นว่าเราไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรด้วย”

“อ๊ะๆ เดี่ยวก่อนซิ” อีกฝ่ายร้องขุดอกมาทันที “ลองคิดดู
ให้ดีๆ ซิลูก ถ้าสัมยอมรับว่าเป็นรถของเราและสัมก็อยู่ในรถคันนั้น
ด้วย คิดหรือว่าจะมีคนเชื่อว่าเราบริสุทธิ์ เจ้าเผด็จยังคิดไม่ดี
เป็นทุนเดิมอยู่ รับรองว่ามันไม่ปล่อยเราแน่ๆ ดีไม่ดีมันจะเอาสัม
เข้าคุก เส้นสายมันออกจะมากมาย”

“โอ๊ย แล้วเราจะทำยังไงกันดีล่ะคะ” เธอจะร้องให้เสียให้ได้

“พ่อว่าตอนนี้ทั้งเจ้าหัวขโมยและเจ้าเผด็จต่างก็ไม่รู้หรอกว่า
พระเครื่ององค์นี้อยู่ที่เรานะ เพราะฉะนั้นเราทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไปก่อน
ดีกว่า ถ้ามีคนถามเรื่องเมื่อคืน สัมก็อ้างไปว่าอยู่กับใครก็ได้
ยังงี้ๆ ทุกคนก็เห็นว่าเราเดินแบบเครื่องเพชรอยู่ในงานต่อหน้าคนตั้ง
หลายร้อยคน”

“แต่พ่อคะ... สัมไม่อยากจะเก็บพระองค์นี้ไว้เลย...”

“ทำตามที่คุณพ่อบอกก็แล้วกัน สำหรับพระองค์นี้พ่อจะเก็บไว้
ให้เอง” เสียงตบตบกระดัง ทว่ามีอวบน้ำที่ฉวยห่อผ้ามาห่อองค์
พระเครื่องล้ำค่าไว้ กลับสั่นระริกอย่างบังคับใจตัวเองไม่ได้

ปันรสีมองตาค้าง

“สัมทำเฉยๆ ไว้ ถ้ามีใครมาถามก็บอกไม่รู้ไม่เห็น แล้วพ่อ
จะจัดการเรื่องที่เหลือเอง”

หญิงสาวเดินออกจากห้องทำงานของบิดาด้วยอาการวงงงเป็น
ที่สุด ธิปไตยมัวแต่ตื่นเต้นถึงโลดที่จู่ๆ ก็ได้ของต้องใจมาไว้ใน
ครอบครองจนกระทั่งลืมไปสนิทว่าลูกสาวได้เฉียดเข้าไปใกล้อันตราย
สาหัสขนาดไหน มีคนวางยาเธอจะขโมยรถ และไม่ว่าจะจะเป็น
เพราะปาฏิหาริย์หรือเหตุผลใดก็ตามที่ทำให้เธอรอดมาได้ แต่ก็ยังเป็น
เรื่องที่น่าตกใจอยู่ดี

ความโลภอยากได้ของทำให้เขาสีลมหมด เขาห้ามไม่ให้เธอ
บอกใคร ทั้งยังไม่ยอมให้แจ้งตำรวจอีกด้วย...

ธิปไตยเตรียมใจไว้ก่อนแล้วดังนั้นจึงไม่ตระหนกตกใจที่ได้รับ
โทรศัพท์จากคู่ปรับคนสำคัญ ศัตรูทางการค้าที่พอยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ
ก็ป็นยิ้มพูดคุยหัวเราะเข้าใส่กันได้อย่างไม่ขัดเขิน ในครั้งนี้น้ำเสียง
ทักทายเครียดกระด้าง

“สวัสดีครับเสียธิปไตย”

“สวัสดีครับเสียเผด็จ เป็นอย่างไรบ้างครับ ได้ข่าวว่ามีมอดี
ย่องขึ้นบ้านหรือครับ แล้วมันได้อะไรไปบ้าง”

เผด็จที่ป็นสีหน้าและน้ำเสียงเป็นกำแพงซ่อนโทสะแต่แรก
ถึงกับอดทนไว้ไม่ได้อีกต่อไป

“เสียก็รู้ดีอยู่แล้วจะมาถามผมทำไม”

“อ้าว ผมจะไปรู้ได้ยังไง” ธิปไตยหัวเราะกลบเกลื่อน
อดรู้สึกสะใจไม่ได้

“คุณอย่าปฏิเสธเลย กล้องโทรทัศน์ที่บ้านผมจับภาพขโมย
ได้ ถ้าผมส่งให้ตำรวจคุณก็ต้องเข้าคุกแน่ๆ”

“อ้าว แล้วผมไปเกี่ยวอะไรด้วยล่ะครับ เสียอย่ามัวซี
ของหายก็แจ้งตำรวจให้ดำเนินการไปตามขั้นตอนจะได้จับผู้ร้ายตัวจริง
ได้ ไม่ใช่โยนข้อหาใส่กันดี๊ๆ แบบนี้”

อีกฝ่ายเลือดขึ้นหน้าจนลึมตัว

“มึงยังไม่ยอมรับอีกหรือ หลักฐานมีอยู่เห็นกันจะๆ นอกจาก
ภาพที่กล้องบันทึกไว้แล้วกล้องส่องพระของมึงก็ตกอยู่ที่นั่นด้วย”

“กล้องส่องพระ...” ธิปไตยหัวเราะออกมา “กล้องของผม
ก็อยู่ที่ผมซิคครับ ผมมีของผมอันเดียวใช้มาตั้งหลายปีแล้ว ผม
ยืนยันได้”

“มึงอย่ามาปากแข็งเลย กูรู้ว่ามึงเอาของของกูไป
เอาคืนมาเสียดีๆ ก่อนที่กูจะหมดความอดทน”

เผด็จที่เดินเข้ามาพอดีต้องหยุดหนึ่งพริบตาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม
วิตกกังวลก่อนจะถอยกลับออกไปเงียบๆ

สีหน้าเผด็จดำคล้ำเคร่งเครียดขณะที่ธิปไตยยิ้มจนดวงตาขยับหนี

“เสียใจเย็นๆ ซิคครับ ตั้งสติให้ดีแล้วทำตัวให้สมกับเป็นผู้ใหญ่
ที่มีคนเคารพนับถือหน่อย ผมยืนยันว่าผมบริสุทธิ์ไม่รู้ไม่เห็นด้วย
แต่ถ้าเสียมีหลักฐานเราก็คมาพุดกันด้วยกฎหมายอย่างคนมีอารยธรรม
เขาทำกันดีกว่า”

“ไอ้เวร กูเตือนมึงแล้วนะ มึงไปคิดให้ดีกว่าอยากจะมีเรื่องกับกูแน่หรือ”

“ผมไม่อยากจะมามีเรื่องกับเสียหรือครับ แต่ผมก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องกลัวเสียเหมือนกัน”

“ดีแล้ว เราจะได้เห็นกัน”

“เสียครับ เสียเป็นคนร่ำรวยมีชื่อเสียง ผมก็เหมือนกันกับของเล็กๆ น้อยๆ ที่เสียโดนขโมยก็ถึงกับจะมีเรื่องเซียวหรือ”

เผติมยังระเบิดโทสะ “ถ้ามึงไม่ยอมมีเรื่องก็คืนของของกูมา”

ชิปไต่ยวาทโทรศัพท์ทันที สายหน้าพลาจหัวเราะเยาะหยัน

“กับแค่ของหายไม่เท่าไรก็ทำท่าจะบ้าเสียแล้ว เวรเอ๊ย ทำตัวเป็นคนชั้นสูง ที่แท้มึงก็คนถ่อยสันดานหนาดีๆ นี่เอง”

เผติมกระแทกหูโทรศัพท์กับโต๊ะทำงานไม้ประดู๋ลายสวยครึ่งแล้วครึ่งเล่า พร้อมกับตะเบ็งเสียงต่ำอย่างโกรธจัด จนเผติจที่ยืนหน้าเคีรียดขรีมอยู่หลังประตูต้องเดินเข้ามา

“พ่อครับ...”

ชายสูงวัยหันมา สีหน้าดำคล้ำเคร่งเครียดอย่างโกรธจัด

“ไอ้ผู้ร้ายปากแข็งมันไม่ยอมรับว่ามันเอาของของฉันไป”

“เขาอาจจะไม่ได้เอาไปจริงๆ ก็ได้ นะครับพ่อ”

“ต้องเป็นมันแน่ๆ นังลูกสาวทำเป็นเดินแบบเครื่องเพชร แต่ที่แท้ก็แอบออกจากงานมาก่อน รถที่มันขับมีสก็คคันกันในเมืองไทย”

“แต่จะอย่างไรก็ได้มีคืนเดียวนะครับ”

“แล้วกล่องสองพระที่มันทำตกไว้ล่ะ จะว่ายังไง”

“กล่องแบบนั้นที่ไหนๆ ก็มีขายนะครับพ่อ”

อีกฝ่ายหนึ่งไป จริงชิ กล้องที่ตกอยู่เพียงทำให้เขานึกถึงชิปไต่ยแต่ของลักษณะเดียวกันนี้ก็มียางขายเกลื่อนอยู่ในท้องตลาด ทางเดียวที่จะรู้ได้ก็คือการตรวจลายนิ้วมือ แต่นั่นหมายถึงการที่เรื่องจะต้องไปถึงตำรวจ

เขาปฏิเสธเด็ดขาดที่จะแจ้งความ ไม่ต้องการให้ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง

ร่างคล้ำสูงใหญ่ของชายหัวหน้ายามรักษาความปลอดภัยก้าวเข้ามา ยกมือไหว้เจ้าของบ้านทั้งสอง เผติมร้องทักอย่างดีใจ

“ถวัลย์ ฉันกำลังอยากพบนายอยู่พอดีเลย”

เผติจรับไหว้อย่างไม่สบายใจ ชายคนนี้เป็นคนของบริษัทยามรักษาความปลอดภัยก็จริง แต่พื้นเพของเขาไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากนักเลงที่ร้ายกว่าผู้ร้ายทั่วๆ ไปเสียอีก ถ้าคันดูอาจพบประวัติยาวเหยียดในแฟ้มของตำรวจด้วยซ้ำ แค่นี้หนังสือที่แขนใหญ่และใบหน้าก็เห็นริ้วรอยแผลเป็นมากมาย ตาเข้มดุ ผงหวดหนาที่เหนือริมฝีปากยิ่งทำให้เขาดูดุขึ้น

เผติจถึงกับนึกระแวงว่าอาจเป็นพรรคพวกวงนอกของชายคนนี้ก็ได้ที่ป็นเข้ามาในบ้าน

“เจ้านายมีอะไรจะให้ผมรับใช้ครับ”

“ไอ้เจ้าผู้ร้ายปากแข็งมันไม่ยอมรับว่าเอาของของฉันไป พูดยังไม่รู้เรื่อง เห็นทีจะต้องใช้ไม้แข็งกับมันเสียแล้ว”

“เจ้านายต้องการยังไงก็สั่งมาได้เลยครับ”

“พ่อครับ...” เผติจดึงขรีมๆ “ผมว่าเรื่องนี้เราค่อยๆ ช่วยกันคิดดีกว่า ถึงยังไงมันก็ไม่คุ้มถ้าหากว่าเกิดเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา...”

“ฉันต้องการของของของฉันคืน”

ชายหนุ่มหลบตา “ผมจะ... จะจัดการทุกอย่างให้... ขอเพียงพ่อทำใจเย็นๆ ไว้ก่อน ผมรับรองว่า...” เขาหาคำพูดไม่ได้ จะเอาอะไรมารับรอง จะรับรองว่าอย่างไร

“...ผมรับรองว่าทุกอย่างจะคลี่คลายด้วยดีครับพ่อ”

เผติจยังไม่ทันจะตอบโต้สาวใช้ก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้อง

“คุณผู้หญิงไม่สบาย ทำทางเหมือนจะเป็นลมค่ะ”

ชายหนุ่มไหว้ตัวขณะที่พ่อเขายังยืนเฉยเหมือนยังมีธุระอื่นที่สำคัญกว่า

“พ่อครับ ผมขอรับรอง พ่ออย่าเพิ่งทำอะไร หรืออย่างน้อยก็อย่าทำอะไรโดยไม่บอกผมนะครับ”

ประกายตาของอีกฝ่ายวาววับ

“ไปดูแลแม่ของแกเถอะ”

“สัญญากับผมได้ไหมครับพ่อ” ชายหนุ่มคาดคั้น

เผติมพยักหน้า “ได้ ฉันสัญญา” หากครั้นลูกชายคล้อยหลังเขาก็พูดต่อด้วยประกายตาก็ยิ้มเย็นให้ยิ้มเกรียม

“...แล้วฉันจะบอกให้แกรู้...”